

Discurs acceptació final JOAN GOMIS 2025-12-01

Agraïments,

Gracies a la junta de Govern per proposar-me.

Es un honor rebre aquest reconeixement.

El mateix rubor que vaig sentir quan el president Lluís Vendrell em va comunicar la vostra decisió es el que sento ara. D'una banda per no saber si en soc mereixedor i de l'altre perquè soc conscient de que n'hi ha d'altres que el mereixen tant o més que jo.

Quan vaig decidir acceptar el guardó ho vaig fer en nom propi i en el d'aquells que el mereixen i no tindran la oportunitat de rebre'l.

Vull agrair a tants de vosaltres amb qui m'he relacionat durant aquests 50 anys el vostre mestratge.

Permeteu-me una menció a qui em va fer confiança i amb qui vaig col·laborar prop de 18 anys, l'Enric Majoral, la seva família i l'equip.

I un altre molt sincer a la família Vendrell, especialment a en David i en Lluís Vendrell que m'han permès liderar la creació de la marca de joieria Misui, epíleg de la meua trajectòria, acompanyat del equip, Marc, Pere, Estela, Marta, Lluís, Anna, Noon, Diego, Cristina, Félix i tants i tants altres que ho han fet possible.

Una marca que va néixer amb la voluntat d'influir positivament en el sector, construïda sobre els pilars de la Creativitat, el Valor dels materials i el dels Oficis amb respecte cap a les persones i l'entorn, un projecte gegantí però meravellós.

Al repassar aquests 50 anys, amb motiu de rebre el guardó, he tingut sensació de vertigen, per la velocitat del pas del temps i la intensitat del viscut.

Observant el recorregut hi ha una qüestió que es repeteix i es preguntar-me si ha tingut sentit.

La joieria entesa com a celebració, com la materialització de un fet, d'un sentiment, la joieria entesa com a testimoni del temps i funció de la memòria, ha sigut l'element dinamitzador de la meua pròpia vida. El meu caràcter explorador vinculat a la joieria m'ha fet viatjar i conèixer llocs, persones, països i cultures i m'ha permès comprendre, en part, la condició humana.

Degut a la trajectòria familiar, la meua experiència professional es va iniciar el 1975 des de una perspectiva de fabricant- majorista en l'àmbit de la joieria. Simultàniament i sempre en relació amb el món del art, vaig intervenir en la fundació de la societat Centres de Arte dedicada a la producció de múltiples d'escultura i la venda d'obres pictòriques.

El 1979 vaig presentar la meva primera col·lecció de joies per home, aquest mateix any vaig iniciar una col·laboració amb l'esmaltadora Consol Mascareñas aplicant la tècnica del esmalt a dues de les meves col·leccions..

Al 1980 vaig col·laborar amb l'escultor Cocomir en la producció de micro- escultures realitzades en plata, agrupades sota el nom de "Retratos y Reliquias".

Entre les exposicions realitzades llavors, puc citar les de la Galeria Centros de Arte, (Barcelona 1980), Múltiples 747, (Madrid 1981), Sala Vayreda (Olot 1985), Bijou (Barcelona 1988), col·lectiva Palau Robert 1988.

El 1989 vaig rebre l'encàrrec de realitzar les peces de joieria pel muntatge escènic de l'obra Lorenzo de Medici dirigida per Josep Ma Flotats.

El 1992 l'exposició a la galeria Meko i la col·lectiva promoguda pel Gremi de Joiers i realitzada al Reial Cercle Artístic, "Mostra de dissenyadors Catalans" van concloure una etapa.

(BIKE-ROMANES)

Estant relacionat amb el sector de la joieria vaig compaginar les meves activitats professionals amb les relatives a la concepció, desenvolupament i execució del projecte de cicloturisme del circuit, Bike - Romanes, primera estació de Mountain Bike creada a Espanya.

Degut a la meva especial relació amb l'òpal, el 1995 vaig rebre l'encàrrec per part de la Federació Catalana de Joiers de realitzar un estudi de mercat a Austràlia del que vam obtenir resultats satisfactoris, la continuïtat d'aquells viatges van permetre penetrar als mercats de Singapur, Malasia, Nova Zelanda i Austràlia amb un notable èxit.

D'aquí cap allà portava les col·leccions de Masriera, Octavi Sardà, Ramón Espelt, Saymor, Ramón alta Joieria, Majoral ... del Toni Paredes, entre d'altres.

D'allà cap aquí òpals, perles dels mars del Sud, Fancy diamonds d'Argile ...

Tot anava bé fins que un dia tot es va torçar.

Arribant a Sidney on habitualment m'allotjava als afores, a Bondy Beach, en aquella ocasió per indicació del qui era el meu valedor a la ciutat, en Fred Neuman vaig canviar l'hotel habitual per estar més a prop dels clients a la City.

Va ser arribar, deixar les maletes a l'habitació i baixar al hall a saludar.

En 10' qui fos que ens havia seguit, va rebentar la porta de l'habitació i es van endur les maletes amb quasi totes les col·leccions. Totes menys la de Masriera que era en un estoig amagada entre llençols.

Va ser la fi de una etapa i l'inici d'una altre vinculada a Majoral.

Els òpals han estat importants per mi, no sols per l'experiència de viatjar i conèixer les mines i els miners de Lightning Ridge, Coober Peddy o Queensland i el seu especial funcionament, sino perquè em van possibilitar el contacte amb joiers que en feien peces úniques, com l'Aureli Bisbe, en Josep Maria Civit, en Ramón Oriol, en Raimón Oller, en Joaquim Capdevila, en Michael Zobel, l'Enric Majoral, la Pilar Garrigosa, la Nuria Ruiz, la Montserrat Guardiola, en Hans Leicht, la Teresa Capella de tots ells vaig aprendre el sentit i la passió per les joies.

Aviat acabo, però vull aprofitar aquesta ocasió per expressar uns pensaments:

- Les societats es transformen.
- Els hàbits i les capacitats de consum també.
- Els canals i les maneres de comunicar la joieria cal adequar-los a les noves realitats.
- Proposo una reflexió de tots els actors del sector per explorar noves formes de relació entre, artesans, marques, productors i comerç.
- La ornamentació avui en dia es més vigent que mai.
- La joieria que tradicionalment s'havia concebut per dones, avui es adoptada per joves, nois i noies, aflorant un nou i significatiu nítxo de mercat.
- Creixen les vocacions a les escoles de joieria i l'interès per l'aprenentatge dels oficis.
- Convé articular la transmissió del coneixement dels oficis, dels mestres joiers ... als joves estudiants ara que encara es possible, amb la implicació de les Administracions, del Col·legi professional i de les Escoles.
- Sé que les noves tecnologies permetran produir peces de gran qualitat amb eines revolucionaries al abast dels grans productors, però al darrera cal un profund coneixement dels oficis de la joieria.

Per acabar permeteu-me dedicar el guardó als meus fills Adrià i Cristina que han sigut el meu far i el sentit de la meva vida i a la Susanna que ha estat al meu costat en els moments bons i en els més durs.

Temps enrere sopant en una taula gran, al Cipsesaia de l'Ada Parellada, una persona amb qui compartia taula va dir:

A la vida hi ha un temps per aprendre, Un altre per aprendre a fer, Un per fer, Un altre per fer fer, I un últim per deixar fer. Ja he arribat a aquest estadi.

Llarga vida a la Joieria.